

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 29 grudnia 2015 r.

Poz. 6186

WYROK NR II SA/WR 282/15 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 10 czerwca 2015 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:
Sędziowie:

Sędzia NSA Zygmunt Wiśniewski
Sędzia WSA Olga Białek
Sędzia WSA Alicja Palus (spr.)

Protokolant:

Starszy asystent sędziego Katarzyna Grott

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 10 czerwca 2015 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Gminy Udanin

z dnia 25 czerwca 2014 r. nr XLV.195.2014

w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru obrębu Dźwigórz

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w całości;**
- II. stwierdza, że zaskarżona uchwała nie podlega wykonaniu;**
- III. zasądza od Gminy Udanin na rzecz strony skarżącej kwotę 240,00 zł (słownie: dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu poniesionych kosztów postępowania sądowego.**

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę Nr XLV.195.2014 Rady Gminy Udanin z dnia 25 czerwca 2014 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru obrębu Dźwigórz. Wojewoda wskazał, że uchwałę tę zaskarża w całości, zarzucając jej podjęcie z istotnym naruszeniem prawa, tj.: art. 15 ust. 1 oraz art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2015 r. poz. 199) w związku z art. 95 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2015 r. poz. 196).

Ponadto w skardze zarzucono uchwale naruszenie zasad i trybu sporządzania planu, zaskarżając: 1) § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a uchwały ze względu na naruszenie zasad sporządzania planu polegające na naruszeniu art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j.: Dz.U. z 2012 r. poz. 647 ze zm.), 2) § 9 pkt 10 lit. a uchwały ze względu na naruszenie art. 19 ust. 3, art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. z 2014 r., poz. 1446) w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, 3) § 14 pkt 2 uchwały ze względu na naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 11 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z § 4 pkt 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, 4) § 19 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i” dla terenów oznaczonych symbolem I.R/1-I.R/ 3 i I.R/5-I.R/8 oraz § 29 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i” dla terenu oznaczonego symbolem II.R/2 ze względu na naruszenie art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz. U. z 2013 poz. 1205 ze zm.), art. 17 pkt 6 lit. c w zw. z art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, 5) § 25 pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. b oraz § 26 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c uchwały ze względu na naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z § 4 pkt 9 lit. c rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, 6) § 34 ust. 1 we fragmencie „uiszczanej przez właścicieli nieruchomości” ze względu na naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 12 i art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu zagospodarowaniu przestrzennym.

Biorąc pod uwagę wskazane powyżej zarzuty skarżący wniósł o:

- 1) stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości,
- 2) zasądzenie od strony przeciwnej na rzecz organu nadzoru kosztów postępowania według norm przepisanych.

Na uzasadnienie skargi podano, że w podstawie prawnej zaskarżonej uchwały Rada Gminy Udanin stwierdziła, iż plan miejscowy jest zgodny z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, zatwierdzonego uchwałą Rady Gminy Udanin nr LII/163/2010 z dnia 3 marca 2010 r.

W toku przeprowadzonego postępowania nadzorczego stwierdzono jednak rozbieżności między postanowieniami studium a ustaleniami przedmiotowego planu miejscowego. Dokonując porównania przyjętego w planie rozwiązania z postanowieniami studium okazało się, że w miejscowym planie nie spełniono wymogów ustawy Prawo geologiczne i górnicze w zakresie wprowadzenia do przedmiotowego planu złoża glin ogniotrwałych „Lusina-Udanin Pole Południowe”, które zostało wykazane w Rozdziale IV tekstu studium w pkt 2.3. dotyczącym i surowców mineralnych (str. 9) oraz na rysunku studium. Stosownie bowiem do treści art. 95 ust. 1 ustawy Prawo geologiczne i górnicze udokumentowane złoża kopalin oraz udokumentowane wody podziemne, w granicach projektowanych stref ochronnych ujęć oraz obszarów ochronnych zbiorników wód podziemnych, a także udokumentowane kompleksy podziemnego składowania dwutlenku węgla, w celu ich ochrony ujawnia się w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz planach zagospodarowania przestrzennego województwa.

Nadto Wojewoda nadmienił, że nakaz ujawnienia w studium i miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego m.in. udokumentowanych złóż kopalin nie jest obowiązkiem nowym, bowiem w obowiązującym stanie prawnym wynika on już z art. 48 ustawy Prawo geologiczne i górnicze, art. 72 ust. 1 pkt 2 Prawa ochrony środowiska, a także art. 10 ust. 1 pkt 11 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Wskazane regulacje ustawowe są niczym innym jak instrumentem mającym na celu ochronę złóż kopalin w dokumentach planistycznych, których istotą jest kształtowanie polityki przestrzennej poprzez określenie zakresu przeznaczenia poszczególnych terenów w planach zagospodarowania przestrzennego zarówno na szczeblu gminnym jak i wojewódzkim. Natomiast art. 15 ust. 2 pkt 7 tejże ustawy nakłada obowiązek określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego granic i sposobu zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie odrębnych przepisów, w tym terenów górniczych. Jest to typowy przykład ochrony złóż kopalin ograniczony do złóż już udokumentowanych lub eksploata-

nych. Na poparcie swoich zarzutów skarżący przywołał fragmenty wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 grudnia 2009 r. sygn. akt. II OSK 1661/09, WSA w Poznaniu z dnia 24 września 2008 r., III SA/Po 348/08, Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. sygn. akt. II OSK 2443/12 oraz WSA w Olsztynie z dnia 23 września 2014 r. sygn. akt. II SA/OI 723/14.

Wojewoda dodał, że w odpowiedzi na jego wezwanie Wójt Gminy Udanin pismem z dnia 18 listopada 2014 r. przesłała organowi nadzoru druk decyzji Głównego Geologa Kraju przy Ministerstwie Ochrony Środowiska i Zasobu Naturalnego z dnia 28.07.1988 r. znak: KZK/012/M/5257/87/88 zatwierdzającej dokumentację geologiczną złoża ilów/glin/ ogniotrwałych „Lusina-Udanin” w miejscowościach Lusina, Piekary, Udanin, gm. Udanin. Z tych względów, zdaniem Wojewody Dolnośląskiego, zasadny jest wniosek o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały w całości w związku z naruszeniem zasad sporządzania planu miejscowego w tym naruszeniem art. 95 ust. 1 ustawy Prawo geologiczne górnicze poprzez jego niezastosowanie, to jest niewprowadzenie do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszaru udokumentowanego złoża glin ogniotrwałych „Lusina - Udanin Pole Południowe”. Z rysunku studium jednoznacznie wynika, iż na południowych terenach miejscowego planu występują powyższe złoża.

Przechodząc dalej Wojewoda Dolnośląski wskazał, że w § 8 ust. 5 zaskarżonej uchwały Rada postanowiła o ustaleniu stref ochronnych wzdłuż napowietrznych linii elektroenergetycznych, w których obowiązuje zakaz lokalizowania obiektów przeznaczonych na pobyt stały ludzi oraz wprowadzania zadrzewień, w tym dolesień i nasadzeń zieleni wysokiej (§ 8 ust. 6). Zdaniem skarżącego § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a uchwały pozostaje w sprzeczności z zasadami sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i narusza w sposób istotny art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Z treści przepisów ustawy wynika, że ograniczenia w użytkowaniu określonego terenu, a także zasady budowy i rozbudowy systemów infrastruktury technicznej (m.in. sieci elektroenergetycznej służącej zaopatrzeniu w energię elektryczną) powinny być ustalone jednoznacznie w planie miejscowym w obrębie jego opracowania. Tymczasem Rada Gminy Udanin dopuściła możliwość swobodnego kształtowania przebiegu napowietrznych linii wysokiego napięcia ograniczając prawo własności nieruchomości znajdujących się na obszarze objętym planem, bowiem lokalizacja korytarzy, na których obowiązuje zakaz lokalizacji obiektów przeznaczonych na pobyt stały ludzi oraz wprowadzania zadrzewień nie jest możliwa. Tymczasem określanie tych obligatoryjnych elementów planu należy do wyłącznej właściwości rady gminy, która uchwała miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Biorąc pod uwagę powyższe zasadne jest – zdaniem skarżącego – wnioskowanie o stwierdzenie nieważności § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a przedmiotowej uchwały we wskazanym zakresie ze względu na istotne naruszenie prawa.

Następnie Wojewoda wskazał, że w § 9 pkt 10 lit. a zaskarżonej uchwały Rada dokonała ustalenia zasad ochrony dziedzictwa kulturowego i zabytków oraz dóbr kultury współczesnej. Zgodnie z brzmieniem § 9 pkt 10 uchwały: „10. Ustalenia dla strefy ścisłej ochrony konserwatorskiej zabytków archeologicznych „W”:
a) wszelkie prace należy prowadzić za pozwoleniem na prace archeologiczne i wykopaliskowe.”

W odpowiedzi na zapytanie organu nadzoru Wójt Gminy pismem z dnia 8 września 2014 r. wskazała, że przedmiotowa regulacja wynika z wniosków oraz uzgodnień z organem do spraw zabytków – Dolnośląskim Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków, który nie wyrażał zgody na mniej rozbudowany zapis.

Zdaniem skarżącego, za niezgodny z art. 19 ust. 3 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami należy uznać § 9 uchwały w takiej części, w jakiej zobowiązano organ konserwatorski do wydania pozwolenia na prowadzenie prac archeologicznych i wykopaliskowych w strefie ochrony konserwatorskiej. Wymóg przeprowadzenia takich badań może być rozumiany jako nakaz, o którym mowa w art. 19 ust. 3 ustawy, mający na celu ochronę zabytków znajdujących się na obszarze takiej strefy. Treść tego przepisu nie pozwala jednak na ingerowanie w procedury stosowane w postępowaniach przed wojewódzkim konserwatorem zabytków i zobowiązanie tego organu administracji publicznej do wydawania pozwoleń, a właśnie w taki sposób należałoby rozumieć kwestionowany fragment § 9 uchwały. Trzeba wskazać na brak uprawnień ze strony Rady do nakładania jakichkolwiek zadań na organ konserwatorski w drodze wydawanych przez siebie aktów. Zadania te wynikają wprost z art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami i tylko one stanowią podstawę działań konserwatora.

Wobec tego zasadny – w przekonaniu Wojewody Dolnośląskiego – jest wniosek o stwierdzenie nieważności § 9 pkt 10 lit. a zaskarżonej uchwały ze względu na naruszenie art. 19 ust. 3, art. 36 ust. 1 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Dalej Wojewoda stwierdził, że postępowanie nadzorcze wykazało ponadto, że § 14 pkt 2 uchwały, ustalający tymczasowe urządzenie i użytkowanie terenów, narusza art. 15 ust. 2 pkt 11 ustawy o planowaniu

i zagospodarowaniu przestrzennym. Zgodnie z brzmieniem ustaleń planu: „§ 14. Ustalenia dotyczące sposobów i terminów tymczasowego urządzania i użytkowania terenów: Ustala się zakaz tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów za wyjątkiem: h wykorzystania w sposób zgodny z dotychczasowym do czasu realizacji ustaleń planu, 2) użytkowania rolnego lub sadowniczego.”

Kwestionowane ustalenie miejscowego planu, uchwalonego przez Radę Gminy Udanin, narusza art. 15 ust. 2 pkt 11 ustawy w zw. § 4 pkt 10 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ze względu na fakt, że nie spełnia wymogów nałożonych przez ustawodawcę. W ustaleniach planu dla tymczasowego zagospodarowania terenu użytkowania rolnego lub sadowniczego nie określono terminu tymczasowego urządzania lub użytkowania. Wskazano, że powyższe stanowisko organu nadzoru znalazło potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu sygn. akt II SA/Wr 786/11. W związku z tym zasadny jest wniosek o stwierdzenie nieważności § 14 pkt 2 zaskarżonej uchwały.

Kontynuując uzasadnienie skargi Wojewoda stwierdził, że postępowanie nadzorcze wykazało również, że Rada Gminy Udanin ustaleniami zawartymi w § 19 pkt 2 lit. b w brzmieniu: „b) dopuszczenie prowadzenia sieci napowietrznej i podziemnej infrastruktury technicznej,” oraz w § 29 pkt 2 lit. b przedmiotowej uchwały w brzmieniu „b) dopuszczenie prowadzenia sieci napowietrznej i podziemnej infrastruktury technicznej,” naruszyła art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych w związku z art. 17 pkt 6 lit. c i art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Zdaniem skarżącego, wskazane przepisy uchwały stanowią istotne naruszenie trybu sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Omawiane powyżej naruszenia prawa organ nadzoru zakwalifikował jako naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, natomiast przedmiotowy zarzut stanowi przejaw istotnego naruszenia trybu sporządzania miejscowego planu. Rada w § 19 i § 29 zaskarżonej uchwały przyjęła ustalenia szczegółowe dla terenów oznaczonych na rysunku miejscowego planu symbolem I.R/1-I.R/8 oraz II.R/1 i II.R/2. Sprowadzają się one do ustalenia przeznaczenia: tereny rolnicze z dopuszczeniem m.in. prowadzenia sieci napowietrznej infrastruktury technicznej (pkt 2 lit. b). Ustalenia takie umożliwiają zmianę przeznaczenia gruntu rolnego z pominięciem obowiązkowego trybu jaki przewidział ustawodawca. W świetle bowiem art. 7 ust. 1 ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest miejscem, w którym dokonuje się przeznaczenie m.in. gruntów rolnych na cele nierolnicze. Zmiana ta jednak powinna być poprzedzona zgodą właściwego organu - ministra właściwego do spraw rozwoju wsi, co wynika wprost z art. 7 ust. 2 pkt 1 tej ustawy. Trzeba w tym miejscu przywołać obowiązek organu wykonawczego gminy wyrażony w art. 17 pkt 6 lit. c ustawy.

Wojewoda Dolnośląski w ramach prowadzonego postępowania nadzorczego ustalił, że dla terenów oznaczonych symbolem I.R/1-I.R/8 oraz II.R/1 i II.R/2 wskazano jako jedno z przeznaczeń sieci napowietrznej infrastruktury technicznej. Z materiałów planistycznych oraz z informacji uzyskanych od Gminy Udanin wynika, że na terenach oznaczonych symbolem R/1-I.R/3 i I.R/5-I.R/8 oraz II.R/2 znajdują się obszary użytków rolnych klasy bonitacyjnej I-III, dla których Gmina Udanin nie uzyskała zgody właściwego organu na ich nierolnicze wykorzystanie, tj. pod budowę napowietrznych sieci infrastruktury technicznej. W dokumentacji planistycznej znajduje się wprawdzie decyzja Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (GZ.tr.057-602-312-1/12) z dnia 25 października 2012 r., jednakże dotyczy ona innych terenów.

Tymczasem dopuszczenie lokalizacji obiektów, które nie są związane z rolnictwem na gruntach rolnych klas I-III powinno być poprzedzone zmianą przeznaczenia gruntów rolnych na cele nierolnicze. Wymaga to m.in. zgody właściwego organu. Stąd brak wystąpienia o zgodę na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze gruntów zaszerogowanych w klasach I-III, należy traktować jako istotne uchybienie procedury planistycznej.

Następnie Wojewoda podniósł, że postępowanie nadzorcze wykazało również niezgodność z prawem w § 25 pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. b oraz § 26 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c przedmiotowej uchwały, polegającą na braku określenia liczby miejsc parkingowych dla lokali mieszkalnych oraz zabudowy mieszkaniowej, przewidzianych w ramach przeznaczenia uzupełniającego dla terenów II.U/1 oraz II.US/1.

Zdaniem Wojewody Dolnośląskiego obowiązek określenia liczby miejsc do parkowania istnieje w stosunku do każdego przewidzianego w ustaleniach planu przeznaczenia terenu, niezależnie od tego czy jest to przeznaczenie podstawowe czy też uzupełniające. Ustalenia zawarte w § 12 ust. 6 przedmiotowej uchwały nie zostały dokonane względem wszystkich przeznaczeń terenów przewidzianych w planie, bowiem uchwałodawca określił w nim liczbę miejsc parkingowych dotyczącą stanowisk postojowych dla zabudowy mieszkaniowej w zabudowie zagrodowej (pkt 1) oraz w zabudowie jednorodzinnej (pkt 2), a brak jest określenia ilości miejsc postojowych dla lokali mieszkalnych usytuowanych na terenach o przeznaczeniu usługowym i usług sportu i rekreacji. Zatem należy uznać, że dla danego przeznaczenia (lokali mieszkalnych lub zabudowy miesz-

kaniowej dopuszczonych na terenach II.U/1 oraz II.US/1) nie określono wszystkich obligatoryjnych elementów, co zdaniem organu nadzoru uzasadnia wnioski o stwierdzenie nieważności § 25 pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. b oraz § 26 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c przedmiotowej uchwały.

W końcowej części skargi podano, że naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego dotyczy również § 34 ust. 1 zaskarżonej uchwały w brzmieniu: „§ 34. 1. Ustala się następujące stawki procentowe w stosunku do wzrostu wartości % nieruchomości objętych niniejszym planem, służące naliczeniu jednorazowej opłaty uiszczanej przez właścicieli nieruchomości, w przypadku ich zbycia w ciągu 5 lat od dnia, w którym ustalenia niniejszego planu stały się obowiązujące: (...)”. Przywołane ustalenie planu ogranicza podmiotowy katalog zobowiązanych do ponoszenia opłaty. Tymczasem zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 12 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w miejscowym planie określa się obowiązkowo stawki procentowe, na podstawie których ustala się opłatę, o której mowa w art. 36 ust. 4. Zgodnie z art. 36 ust. 4 ustawy, jeżeli w związku z uchwaleniem planu miejscowego albo jego zmianą wartość nieruchomości wzrosła, a właściciel lub użytkownik wieczysty zbywa tę nieruchomość, wójt, burmistrz albo prezydent miasta pobiera jednorazową opłatę ustaloną w tym planie, określoną w stosunku procentowym do wzrostu wartości nieruchomości.

Zdaniem Wojewody Dolnośląskiego katalog podmiotów zobowiązanych do ponoszenia opłaty został przez ustawodawcę sprecyzowany w art. 36 ust. 4 ustawy i obejmuje zarówno właścicieli, jak i użytkowników wieczystych zbywanej nieruchomości. Zatem ustalenia planu miejscowego modyfikujące art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w ten sposób, że ograniczają krąg osób zobowiązanych do ponoszenia opłaty, określonej w art. 36 ust. 4 ustawy, stanowią przekroczenie kompetencji rady gminy i naruszają zasady sporządzania planu miejscowego. Wobec powyższego wnioski o stwierdzenie nieważności § 34 ust. 1 uchwały we fragmencie „uiszczanej przez właścicieli nieruchomości” jest uzasadniony.

Odpowiadając na skargę Wójt Gminy Udanin wskazała, że wnosi o: uwzględnienie w części dotyczącej: § 9 pkt 10 lit. a, § 14 pkt 2, i § 34 ust. 1 we fragmencie „uiszczanej przez właściciela nieruchomości”. Natomiast w pozostałym zakresie strona wniosła o oddalenie skargi. Ponadto wniosła o zasądzenie od skarżącego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odniesieniu do zarzutu dotyczącego naruszenia art. 15 ust. 1 oraz art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z art. 95 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze wskazano, że stan prawny związany z decyzjami dotyczącymi dokumentacji geologicznej złoża i terenów górniczych występujących na obszarze mpzp przedstawia się następująco: 1) w roku 1988 wydano decyzję dotyczącą dokumentacji geologicznej złoża ilów /glin/ ogniotrwałych Lusina-Udanin, która jednak nie zawiera załącznika graficznego; 2) w roku 1998 wydano decyzję ustanawiającą obszar górniczy „Jarosów I” dla złoża „Rusko-Jarosów” (położonego poza obszarem planu oraz gminy Udanin), decyzja ta zwiera oznaczenie złoża Lusina-Udanin, choć go nie dotyczy.

Analiza tych dwóch decyzji wskazuje, że pierwsza z nich (właściwa dla terenu opracowania) nie zawiera załącznika graficznego, choć wg opisu dotyczy dwóch pól (nie jest to jeden jednorodny obszar jak zobrazowano na załączniku do decyzji z 1998 roku), zaś na drugiej z nich dotyczącej obszaru górniczego „Jarosów I” wskazuje jeden obszar złoża Lusina-Udanin bez podziału na pola północnego i południowego, co jest niezgodne z decyzją z roku 1988 dotyczącą dokumentacji geologicznej złoża ilów/glin/ ogniotrwałych Lusina-Udanin (teoretycznie wg opisu w decyzji występującej na obszarze planu). Dodatkowo złożo Lusina-Udanin oznaczone na decyzji do terenu górniczego „Jarosów I” nie jest oznaczone w studium oraz nie występuje w rejestrze Państwowego Instytutu Geologicznego MIDAS, więc nie można go brać pod uwagę przy sporządzaniu planu miejscowego.

Brak uporządkowanego stanu prawnego złóż i terenów górniczych oraz niezgodności w ich określeniu w poszczególnych decyzjach i dokumentach branżowych (niezgodności w ich określeniu dotyczą zarówno aspektów przestrzennych, jak i rodzaju zasobów oraz ich nazwy) uniemożliwia prawidłową implementację dokumentów wyższego rzędu do prawa miejscowego, tj. uwzględnienia granic złóż w sporządzonym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego.

Zdaniem Wójta, powyższe sprawia, że zarzut Wojewody Dolnośląskiego dotyczący braku ujawnienia granic złoża jest całkowicie niezasadny, gdyż nie istnieje możliwość ujawnienia granic złoża ilów /glin/ ogniotrwałych Lusina-Udanin ze względu na brak kompletnych i jednoznacznych dokumentów ustanawiających to złożo oraz braku możliwości jednoznacznego określenia obecności, występowania i granic złóż wymienionych w tekście studium ze względu na niespójność i niemożliwość powiązania tekstu i rysunku studium.

Wskazano, że zgodnie z zapisami studium na terenie Gminy Udanin: „występują udokumentowane złoża glin ogniotrwałych i węgla brunatnego, zlokalizowane w obszarach:

- Lusina-Udanin Pole Południe – złoża glin ogniotrwałych o powierzchni 168,92 ha, obejmujące miejscowość Dźwigórz z obszarami zabudowy zagrodowej i terenem zabytkowego parku podworskiego. Zasoby surowca wg dokumentacji geologicznej wynoszą 29 016 tys. ton. Jako współkopaliny występują: węgiel brunatny, surowce ilaste ceramiki budowlanej, gliny ceramiczne kamionkowe oraz kruszywa naturalne,
- Lusina-Udanin Pole Północne – złoża glin ogniotrwałych. Jako współkopaliny występują: węgiel brunatny, surowce ilaste ceramiki budowlanej, gliny ceramiczne kamionkowe oraz kruszywa naturalne,
- Lusina-Udanin Pole Południe Pole Północne – złoża węgla brunatnego, obejmujące część zabudowy zagrodowej we wsi Piekary. Zasoby surowca wg dokumentacji geologicznej wynoszą: 7 402,00 tys. ton dla Pola Południowego oraz 3 085,00 tys. ton dla Pola Północnego. Jako współkopaliny występują: gliny ogniotrwałe, gliny ceramiczne kamionkowe oraz kruszywa naturalne,
- Różana – złoża glin ogniotrwałych. Zasoby surowca wg dokumentacji geologicznej wynoszą 7 327,00 tys. ton. Jako współkopaliny występują: węgiel brunatny, kaolin oraz kruszywa naturalne.”

Według Wójta analiza rysunku studium wskazuje, że zaznaczone na nim złoża nie są możliwe do jednoznacznej identyfikacji. Wymienione złoża posiadają jedno oznaczenie graficzne w legendzie, a w środku obszaru (prawdopodobnie) podaną nazwę która nie identyfikuje jednoznacznie złoża, przez co nie można powiązać treści i rysunku studium w jedną całość, co jest niezgodne z § 7 pkt 1 lit. c i d oraz § 7 pkt 2-5 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 kwietnia 2004 r. w sprawie zakresu projektu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, a w konsekwencji uniemożliwia zastosowanie studium w tej mierze. Nadto zgodnie z zapisami tekstu studium są różne złoża o takich samych nazwach tj.: Lusina-Udanin Pole Południe, Lusina-Udanin Pole Północne oraz Lusina-Udanin Pole Południe Pole Północne, zaś na rysunku studium są wskazane i opisane złoża: LUSINA-UDANIN POLE PŁN oraz LUSINA-UDANIN POLE PŁD, co nie dawało i nie daje aktualnie podstaw do jednoznacznego określenia obecności złóż wymienionych w tekście studium na tym terenie oraz zasięgu terytorialnego występowania tych złóż (ustalenia ich granicy).

W związku z powyższym przy sporządzaniu planu, jako nadrzędne nad studium, zbadano przepisy odrębne w tej mierze, tj. uzyskano prawomocną decyzję z 1988 r. dotyczącą dokumentacji geologicznej złoża ilów /glin/ ogniotrwałych Lusina - Udanin. Niestety decyzja ta nie zawiera załącznika graficznego, w związku z czym nie można było nanieść granic złoża ilów /glin/ ogniotrwałych Lusina-Udanin. Nie potwierdzono występowania na tym obszarze złoża „Lusina - Udanin Pole Południe Pole Północne – złoża węgla brunatnego”, które jest wyszczególnione w tekście studium i być może na rysunku studium (niemożliwe do jednoznacznego zidentyfikowania, ze względu na wyżej opisane uchybienia studium) – przy czym nie otrzymano od organów branżowych stosownych decyzji dotyczących takiego złoża, co pozwala twierdzić, że ono nie występuje. Do tego złoża nie odnosi się też Wojewoda Dolnośląski w swojej skardze, choć de facto nie wiadomo, które z nich (glin ogniotrwałych czy węgla brunatnego) jest oznaczone na załączniku graficznym studium.

Ponadto zaznaczono, że właściwe organy ochrony złóż, terenów i obszarów górniczych nie wnosiły uwag do przedłożonego do uzgodnienia i opiniowania mpzp dla obszaru obrębu Dźwigórz, a więc uznały, że przedłożony projekt czyni zadość przepisom dotyczącym złóż i terenów górniczych oraz gwarantuje ich właściwą ochronę. To zaś sprawia, że zarzut Wojewody Dolnośląskiego dotyczący braku ujawnienia obszaru udokumentowanego złoża glin ogniotrwałych „Lusina-Udanin Pole Południowe”, który według skarżącego jest jednoznacznie wskazany na rysunku studium jest całkowicie niezasadny, gdyż nie można jednoznacznie określić obecności, występowania i granic złóż wymienionych w tekście studium na tym terenie oraz zasięgu terytorialnego występowania tych złóż (ustalenia ich granicy) ze względu na niespójność i niemożliwość powiązania tekstu i rysunku studium.

Wójt dodał, że mając na uwadze powyżej opisane okoliczności oraz zapis tekstu studium w brzmieniu: „Dla złóż glin ogniotrwałych Lusina-Udanin Pole Południowe i Lusina-Udanin Pole Północne utworzony został teren górniczy Jaroszów I” oraz wobec braku możliwości jednoznacznego określenia granic, zasięgu występowania i rodzaju złóż wskazanych na rysunku studium, a z drugiej strony braku stosownego załącznika do decyzji dotyczącej dokumentacji geologicznej złoża ilów /glin/ ogniotrwałych Lusina-Udanin, uznano że ww. utworzony teren górniczy oraz implementacja ustaleń wynikających do jego utworzenia do zapisów planu gwarantują zachowanie i właściwą ochronę tych złóż, co czyni zadość przepisom odrębnym w tej mierze oraz nie wprowadza do prawa miejscowego informacji niezgodnych z przepisami odrębnymi (tj. decyzją dotyczącą dokumentacji geologicznej złoża ilów /glin/ ogniotrwałych Lusina-Udanin z 1988 r., w której nie określono granic oraz zasięgu terytorialnego złoża).

Ponadto zaznaczono, że ochrona złóż została w pierwszym rzędzie ustalona w studium, które określiło kierunki możliwych zmian w przeznaczeniu terenów. Plan miejscowy jest zgodny w zakresie przeznaczenia terenów z rysunkiem studium (zgodnie z podstawą prawną na podstawie której był sporządzany tj. ustawą z dnia

27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami, Dz.U Nr 130, poz. 871), co sprawia, że ochrona złóż jest w planie zrealizowana poprzez przeznaczenie terenów oraz uwzględnienie położenia obszaru planu w granicach terenu górniczego „Jaroszków I”.

Natomiast odnośnie do zarzutu niezgodności planu miejscowego ze studium, wyjaśniono, że wrysowane złoża nie stanowią podstawy do badania zgodności sporządzanego mpzp z ustaleniami studium, o czym stanowią zapisy studium (rozdział 10, akapit 3) w brzmieniu: „Sporządzane miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego muszą być zgodne z polityką przestrzenną określoną w studium, a w szczególności z zapisanymi w nim: celami rozwoju, zasadami zrównoważonego rozwoju przestrzennego i kształtowania ładu przestrzennego, granicą terenów przeznaczonych do zabudowy, głównymi kierunkami zagospodarowania dotyczącymi: głównych elementów kształtujących strukturę przestrzenną gminy i kluczowych obszarów rozwoju, kierunkami zagospodarowania wyodrębnionych kategorii obszarów, zasadami zagospodarowania i kształtowania zabudowy i przestrzeni w strefach: zróżnicowanej intensyfikacji zagospodarowania, ochrony wartości kulturowych i ochrony i kształtowania krajobrazu”.

Dodatkowo stwierdzono, że przenoszenie granic terenów objętych ochroną wskazywanych w studium, ze względu na skalę tego dokumentu, generowałyby rzeczywiste niezgodności z granicami terenów objętych ochroną, które są dostępne u organów branżowych na dzień sporządzania projektu mpzp w skali bardziej odpowiadającej potrzebom tego projektu (w odniesieniu do granic złoża ilów /glin/ ogniotrwałych Lusina-Udanin naniesienie ich w oparciu o prawomocną decyzję było niemożliwe ze względu na brak załącznika do ww. decyzji z 1988 r.). Granice terenów objętych ochroną wskazane w studium nie mogą stanowić podstawy do badania zgodności planu ze studium.

W dalszej części pisma Wójta wskazano, że w odniesieniu do zarzutu dotyczącego § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a podtrzymuje on stanowisko zawarte pkt 7 pisma Gminy Udanin z dnia 8 września 2014 r. (znak OS.671.Dz.2014). Plan miejscowy ustala strefy ochronne od napowietrznych linii elektroenergetycznych i wprowadza ograniczenia w ich zagospodarowaniu (§ 8 ust. 5). Wyznaczone na rysunku planu strefy są wiążące i obowiązują dla istniejących napowietrznych linii elektroenergetycznych, których przebieg jest uwidoczniiony na mapach. Jednakże w planie miejscowym została dopuszczona budowa, przebudowa i rozbudowa sieci, co oznacza, że są możliwe zmiany położenia tej sieci oraz jej skablowanie. W powyższych przypadkach plan daje możliwość zmiany przebiegu stref ochronnych (odstępstwa zostały zawarte w § 8 ust. 5 pkt 2 lit. a i b). Wskazanie strefy na rysunku planu miało na celu graficzne przedstawienie istniejących ograniczeń w zabudowie danej nieruchomości i określenie obowiązujących w związku z tym nakazów i zakazów. Powyższe nie oznacza że plan nie dopuszcza zniesienia istniejących ograniczeń czy barier kształtowania ładu przestrzennego (tu stref istniejących linii elektroenergetycznych), co nie stoi w sprzeczności z nakazem zachowania tych stref w przypadku pozostawienia istniejącej linii w dotychczasowym przebiegu i charakterze (napowietrzny). Przesunięcie i skablowanie strefy jest dopuszczone w planie, aby można było zapewnić lepszą lokalizację obiektów mieszkalnych lub innych okoliczności np. względów ekonomicznych, nowych technologii itp. Budowa, przebudowa i rozbudowa sieci jest dopuszczona w miejscowym planie, co oznacza, że są możliwe zmiany położenia tej sieci oraz jej skablowanie. Przesunięcie, przebudowa itp. sieci nie może się odbywać bez zgody właścicieli terenów, a więc ewentualne zmiany w sposobie wykonywania prawa własności będą się odbywać na zasadzie odrębnych porozumień i umów możliwych na podstawie przepisów odrębnych, w co plan miejscowy nie może ingerować.

Natomiast w odniesieniu do zarzutu dotyczącego § 19 pkt 2 lit. b we fragmencie „napowietrznej i” i § 29 pkt. 2 lit. b „napowietrznej i” wyjaśniono, że na terenach rolnych istnieje w chwili obecnej napowietrzna infrastruktura techniczna. Tym samym przedmiotowy plan miejscowy w ww. paragrafach dopuszcza istniejącą infrastrukturę techniczną i umożliwia w przyszłości jej przebudowę. Jak słusznie zauważył skarżący, na terenach rolnych klas bonitacyjnych I–III wymagana jest zgoda na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze i nieleśne. Tym samym wykluczone są nowe inwestycje wymagające wyłączenia z produkcji rolnej.

W odniesieniu do zarzutu dotyczącego § 25 pkt 2 lit. a i pkt 3 lit. b oraz § 26 pkt 2 lit. b i pkt 3 lit. c wskazano, że Gmina podtrzymuje stanowisko zawarte pkt 2 pisma Gminy Udanin z 18 listopada 2014 r. (znak OS.671.Dz.2014). Dla terenów oznaczonych symbolami II.U/1 i II.US/1 ustalono liczbę miejsc parkingowych w § 12 ust. 6 pkt 4 uchwały. Dopuszczone w planie lokale mieszkalne stanowią część budynku usługowego, dla którego ustalono, zgodnie z § 4 pkt 9 lit. c rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ilość miejsc parkingowych w stosunku do powierzchni obiektów usługowych (bez znaczenia czy w obiekcie usługowym są wyodrębnione lokale

mieszkalne czy też nie). Tym samym zarzut braku ustalenia wszystkich obligatoryjnych elementów planu miejscowego dla ww. terenów jest bezpodstawny.

Na rozprawie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym we Wrocławiu w dniu 10 czerwca 2015 r. pełnomocnik strony skarżącej poparł skargę i wnioski w niej zawarte, wnosząc o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz.U. z 2012 r. poz. 270 ze zm.; dalej: p.p.s.a.) sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Innymi słowy, kontrola sądownoadministracyjna zmierza do zbadania legalności zaskarżonego aktu.

Przy czym kontrola sądownoadministracyjna dotycząca miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego sprawowana jest na podstawie art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2015 r. poz. 199; dalej: u.p.z.p.), który stanowi, że naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części. Mając na względzie wskazane kryterium Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu po rozważeniu zarzutów Wojewody Dolnośląskiego doszedł do przekonania, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej uchwały w całości.

Należy zauważyć, że jedną z podstawowych zasad rządzących procedurą planistyczną jest ta wyrażona w art. 20 ust. 1 u.p.z.p., a mianowicie, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego winien nie naruszać ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. W studium – w myśl art. 10 ust. 1 pkt 11 u.p.z.p. – określa się między innymi uwarunkowania wynikające z występowania udokumentowanych złóż kopalin, zasobów wód podziemnych oraz udokumentowanych kompleksów podziemnego składowania dwutlenku węgla. W studium określa się również obszary oraz zasady ochrony środowiska i jego zasobów, ochrony przyrody, krajobrazu kulturowego i uzdrowisk (art. 10 ust. 2 pkt 3 u.p.z.p.). Zgodnie zaś z art. 15 ust. 2 pkt 3 i 7 u.p.z.p. w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego określa się obowiązково: zasady ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, jak również granice i sposoby zagospodarowania terenów lub obiektów podlegających ochronie, ustalonych na podstawie odrębnych przepisów, w tym terenów górniczych, a także obszarów szczególnego zagrożenia powodzią oraz obszarów osuwania się mas ziemnych.

W tym kontekście wspomnieć należy, że zgodnie z art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2013 r. poz. 1232 ze zm.; dalej: p.o.ś.), w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego zapewnia się warunki utrzymania równowagi przyrodniczej i racjonalną gospodarkę zasobami środowiska, w szczególności przez: 1) ustalanie programów racjonalnego wykorzystania powierzchni ziemi, w tym na terenach eksploatacji złóż kopalin, i racjonalnego gospodarowania gruntami; 2) uwzględnianie obszarów występowania złóż kopalin oraz obecnych i przyszłych potrzeb eksploatacji tych złóż. Wymagania te określa się na podstawie opracowań ekofizjograficznych, stosownie do rodzaju sporządzanego dokumentu, cech poszczególnych elementów przyrodniczych i ich wzajemnych powiązań (art. 71 ust. 4 p.o.ś.).

Dodać przy tym wypada, że teren, na którym znajdują się złoża kopalin podlega ochronie uregulowanej w przepisach ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze (Dz.U. z 2015 r., poz. 196; dalej: p.g.i.g.), na co wskazuje przepis art. 1 ust. 2 pkt 1 tejsze ustawy. Zgodnie zaś z art. 95 ust. 1 p.g.i.g. udokumentowane złoża kopalin oraz udokumentowane wody podziemne, w granicach projektowanych stref ochronnych ujęć oraz obszarów ochronnych zbiorników wód podziemnych, a także udokumentowane kompleksy podziemnego składowania dwutlenku węgla, w celu ich ochrony ujawnia się w studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin, miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego oraz planach zagospodarowania przestrzennego województwa.

Zdaniem Sądu rozpoznającego skargę w niniejszej sprawie, postulowana w art. 20 ust. 1 u.p.z.p. zasada, aby plan miejscowy nie naruszał ustaleń studium oznacza, że ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych. Przepisy planu miejscowego nie mogą doprowadzić do modyfikacji kierunków zagospodarowania przewidzianego w studium lub też tego zagospodarowania wykluczyć. Zasada ta musi być więc rozumiana w ten sposób, że zgodność między treścią studium a treścią planu miejscowego winno się postrzegać jako kontynuację identyczności zasad zagospodarowania terenu ustalanych ogólnie w stu-

dium i podlegających sprecyzowaniu w planie miejscowym. Plan miejscowy ma jedynie doprecyzować te zasady i to w taki sposób, aby nie doprowadzić do ich zmiany lub modyfikacji. Chodzi o to, aby granice poszczególnych terenów określone w studium i później przyjęte w planie zagospodarowania przestrzennego, były jak najbardziej ze sobą zbieżne (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 czerwca 2014 r., sygn. akt II OSK 66/13, [Orzeczenia.nsa.gov.pl](http://orzeczenia.nsa.gov.pl)). Nadto Sąd przyjął również, że stopień związania planów ustaleniami studium zależy w dużym stopniu od brzmienia ustaleń studium. Jednym z założeń polityki przestrzennej gminy jest stopień związania planowania miejscowego przez ustalenia studium, który może być, w zależności od szczegółowości ustaleń studium - silniejszy lub słabszy (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2732/12, [Orzeczenia.nsa.gov.pl](http://orzeczenia.nsa.gov.pl)).

Oceniając zaskarżoną uchwałę w kontekście przywołanego stanu faktycznego i w świetle obowiązujących przepisów prawa Sąd stwierdził, że zaskarżona uchwała narusza przepis art. 20 ust. 1 u.p.z.p., gdyż przy jej podjęciu doszło do naruszenia zasad sporządzania planu miejscowego, co w myśl art. 28 ust. 1 u.p.z.p. powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości. Nie ulega bowiem wątpliwości, gdyż nie kwestionuje tego organ Gminy Udanin, że obowiązujące Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, przyjęte uchwałą nr LII/163/2010 Rady Gminy Udanin z dnia 3 marca 2010 r., zawiera stwierdzenia, że na terenie gminy występują udokumentowane złoża glin ogniotrwałych i węgla brunatnego, obejmujące miejscowość Dźwigórz (zob. s. 9-10 części tekstowej Studium w tomie IV akt doręczonych sądowi).

Tymczasem – jak trafnie podniesiono w skardze – w zaskarżonej uchwale Rada Gminy Udanin nie ujawniła istnienia udokumentowanych złóż kopalin, o których mowa w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. To zaś oznacza, że zaskarżona uchwała została pozbawiona obligatoryjnego elementu, o którym mowa w art. 72 ust. 1 pkt. 2 p.o.ś. i art. 95 ust. 1 p.g.i.g. oraz art. 15 ust. 2 pkt 3 i 7 w związku z art. 20 ust. 1 u.p.z.p. Zdaniem Sądu zaskarżona uchwała pozostaje w sprzeczności ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy w zakresie, w jakim nie uwzględnia złóż kopalin, o których mowa w studium. Zaskarżona uchwała narusza więc prawo w stopniu istotnym, co uzasadnia stwierdzenie nieważności tejże uchwały w całości.

Odnosząc się do argumentacji zawartej w odpowiedzi na skargę trzeba zauważyć, że okoliczność, jakie decyzje administracyjne wydano w sprawie spornych złóż kopalin oraz tego, że Gmina nie dysponuje szczegółową dokumentacją omawianych złóż, nie mogła wpłynąć na wynik niniejszego postępowania sądowego. Okoliczności tego rodzaju jak podnoszone w odpowiedzi na skargę nie mogły bowiem przemawiać za pominięciem faktu, że zaskarżony plan miejscowy pozostaje w sprzeczności ze studium. Trzeba przy tym pamiętać, że to Gmina jest wyłącznym decydującym w sprawie uchwalenia tak studium, jak i planu miejscowego. Zatem kwestia treści studium i wpływu braku dokumentacji geologicznej na jego treść winna być przedmiotem zainteresowania organów Gminy, jednak – jak można wskazać – na przykład na etapie oceny aktualności studium. Nie można jednak zgodzić się z argumentacją Gminy, że brak szczegółowych danych dotyczących złóż kopalin uzasadnia ich pominięcie w planie miejscowym, w sytuacji, gdy ujawniono istnienie złóż w studium. Nie mogły też wywrzeć zamierzonego skutku argumenty dotyczące nieczytelności części graficznej studium. Powtórzyć należy, że to organy Gminy są odpowiedzialne za opracowanie projektu studium, a więc do nich należy takie sformułowanie części tekstowej i graficznej studium, aby nie było wątpliwości, jaką treść mają te dokumenty. Jednak ewentualne uchybienia w tym zakresie nie mogą przemawiać „na korzyść” Gminy w niniejszym postępowaniu, gdyż to organ Gminy uchwalił studium w takim, a nie innym brzmieniu. Ustalenia studium są zaś – na mocy art. 9 ust. 4 u.p.z.p. – wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych. Zaskarżona uchwała w zakresie, w jakim nie uwzględnia złóż kopalin ujętych w studium, narusza prawo w stopniu istotnym i nie spełnia wymogu zawartego w art. 20 ust. 1 u.p.z.p., o czym już była mowa. Z tych też powodów Sąd stwierdził, że skarga Wojewody Dolnośląskiego zasługuje na uwzględnienie, ponieważ doszło do naruszenia zasad sporządzania zaskarżonego planu miejscowego, co w myśl art. 28 ust. 1 u.p.z.p. musi skutkować stwierdzeniem nieważności uchwały w całości.

Natomiast mając na względzie treść stwierdzonego naruszenia prawa uznać należało, iż na obecnym etapie nie było konieczne odniesienie się do pozostałych zarzutów podniesionych w skardze. Dostrzeżone uchybienie w zakresie sprzeczności zaskarżonej uchwały ze studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy dyskwalifikuje zaskarżony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, a zatem jego ocena w pełnym zakresie, objętym skargą, nie była wskazana. Szczególnie, że zakres czynności, które winny podjąć organy Gminy Udanin po stwierdzeniu nieważności zaskarżonej uchwały może okazać się znaczny i w sposób rozległy mogą ulec zmianie postanowienia uchwały planistycznej. Natomiast wiadomo Sądowi z urzędu, podobnie jak stronom niniejszego postępowania, iż kontroli sądownoadministracyjnej podlegały już inne uchwały planistyczne podejmowane przez Radę Gminy Udanin. Znane są zatem stronom oceny argumen-

tacji skarżącego, wyrażane w stosunku do zbliżonych treściowo uchwał planistycznych dotyczących innych obszarów gminy Udanin.

Biorąc pod uwagę powyższe, Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu w pkt I sentencji wyroku orzekł na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a., a pkt II sentencji wyroku orzeczono stosownie do art. 152 p.p.s.a. Rozstrzygnięcie w przedmiocie zasądzenia zwrotu poniesionych kosztów postępowania ma podstawę w art. 200 i art. 205 § 2 p.p.s.a. (pkt III sentencji wyroku).